

De cursus
'Omgaan met teleurstellingen'
gaat wederom niet door

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave
Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314449

NUR 502

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
Uitgeverij De Bezige Bij
© 2014 Herman Finkers

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

Ter verantwoording

De inhoud is – op een enkel verhaal na – een weer-slag van wat ik ooit eens op een podium heb uitgesproken voor een microfoon. In eerdere uitgaves en in een andere vorm zijn deze conferences al eens in boekvorm verschenen. In deze bundel heb ik de geselecteerde teksten waar nodig aangepast, ingekort en losgemaakt van de context van de voorstelling. Een aantal verhalen bevat bijdragen van mijn broer Wilfried.

Een spreekwoord uit m'n geboortestreek luidt: 'Et mut wa nen helen besten sprekerd ween den nen zwiegerd verbetertern kan.' Hier zit in zoverre wat in dat, als je je mond opendoet, je het risico loopt de plank mis te slaan. Niettemin is de kans wel degelijk aanwezig dat je een opmerking plaatst die hout snijdt. Interessant wordt het echter pas wanneer je met een opmerking de plank zódanig misslaat, dat het een uitspraak die werkelijk ergens op slaat overtreft.

Indien deze bundel u af en toe het gevoel geeft dat dit punt wordt bereikt, dan is mijn missie geslaagd.

Najaar 2019

Herman Finkers

Eén boek zegt meer dan duizend woorden.

Mijn kinderjaren

Ik ben in 1954 geboren, in de mooie stad Almelo. Ik werd zeven dagen te vroeg geboren. Dat vonden mijn ouders niet erg. Stel dat ik zeven dagen te láát was geboren; die eerste week is juist zo leuk en die hadden ze dan moeten missen.

Ik ontpopte me al snel als een braaf kind. Abnormaal braaf. Mijn ouders hebben me zelfs een keer gebeden en gesmeekt of ik alsjeblieft toch ook eens ondeugend wilde zijn, maar ik trok me er niets van aan.

Het enige dat op mij viel aan te merken was dat ik nogal dromerig van aard was. Wat heet dromerig: ik heb een keer een half uur aan de kapstok gehangen omdat ik vergeten was mijn jas uit te trekken. Zo dromerig was ik in die tijd.

Mijn moeder sprak bezorgd: ‘Oons Herman is kats op ’t rabat!’ Bij ons thuis sprak men erg plat. Nu spreekt men in Twente toch al erg plat, maar bij ons thuis sprak men wel héél erg plat. Kijk: de heer en mevrouw ‘Huiskes’, dat wordt in het plat heel eenvoudig: de heer en mevrouw ‘Huuskjes’. Maar bij

ons thuis werd 'Janssen' al 'Huuskes'. Zo enorm plat spraken wij thuis.

En in 1968, u weet wel, toen Jan Huuskes de Tour de France won, stond ik weer eens te dromen in de slagerij. 'En, wat zal het wezen?' riep de slager mij wakker. 'O, meneer, mijn moeder wou graag een zelfgemaakte rookworst.' 'En wat heb ik daarmee te maken?' 'O, dat weet ik niet, meneer.' Ik had daar weer eens geen antwoord op en liep onverrichter zake naar huis.

Die middag schafte de pot wederom boerenkool zonder worst. Ik keek naar mijn bord en zag tussen de boerenkool een levende slak kruipen. Klinkt gek, maar nú nóg lust ik geen slakken.

Wonderlijk

Ik ben zo'n trage, slome geest,
wat was dat voor wonderlijk sperma,
dat van de paar duizend zaadcellen
ik de snelste ben geweest?

Mijn schooljaren

Ik heb het grootste deel van mijn leven in het onderwijs gezeten. Ik was een bijzonder trage leerling.

Ik lag er ook een beetje uit op de hbs want de jongens daar praatten toch voornamelijk over voetbal, brommers en meisjes, terwijl mijn belangstelling uitging naar borduren. En ik borduurde dan wel harde porno, maar toch bleef ik ergens een buitenbeentje.

Bovendien was ik op school een zeer zwijgzaam tiep. Ik durfde nooit wat te zeggen in de klas. Pas in het tweede jaar begon ik een beetje te praten. Mijn eerste woordjes waren mama en papa. 'Wij zijn jouw mama en papa niet,' zeiden mijn klasgenoten. Van schrik was ik weer een jaar stil.

Na de middelbare school heb ik werkelijk op alles gesolliciteerd, maar nergens werd ik aangenomen. Ik denk dat dat kwam, omdat ik geen briljant prater was. Steevast kreeg ik tijdens zo'n sollicitatiegesprek te horen: 'Wij zijn jouw mama en papa niet.'

Sollicitatiebrieven

1.

Mijne heren,

Reagerende op uw advertentie waarin u personeel vraagt, overwegende en aanvaardende zulks door u omschreven, mede overwegende voetnoot TWEE van uw vacature en wel zodanig dat derhalve concluderende als ondergetekende een dergelijke functie te ambiëren, verblijf ik.

Hopende hiermee een sollicitatiebrief te hebben geschreven, teken ik.

In afwachting van uw afwijzing, et cetera, et cetera.

2.

Geachte sollicitatiecommissie,

Bij dezen reageer ik op uw advertentie waarin u vraagt om obers met ervaring. Ik deel u mede dat ik geen belangstelling heb.

3.

Mijne heren,

Bij dezen solliciteer ik naar de functie van Algeheel

Directeur van uw bedrijf. Naar mijn mening ben ik zeer geschikt voor deze functie en ik verwacht u morgenochtend om tien uur op mijn kantoor.

Verkoopt u kussentjes?

Naar een idee van Hans Roosen

Bij v&D liep de verkoop van kussentjes slecht. Dat kwam omdat v&D ze slechts in twee kleuren kon leveren, terwijl de Bijenkorf er recht tegenover, keus had uit maar liefst tién verschillende kleuren. In plaats van er acht kleuren bij te bestellen zette v&D een verkoopcursus op touw getiteld: *Doe en Denk Richting Klant*.

Allereerst *Doe* richting klant: ‘Goedemiddag.’

Vervolgens *Denk* richting klant. De klant wil waarschijnlijk iets kopen dus je vraagt hem: ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ De klant zegt dan bijvoorbeeld: ‘Ik zoek een kussentje.’ Jij als verkoper legt hem dan uit dat hij de keus heeft uit maar liefst twee verschillende kleuren. De koper maakt zijn keus en weer verlaat een tevreden klant het pand. De praktijk:

- Verkoopt u kussentjes?
- Goedemiddag!
- Ja, goedemiddag. Verkoopt u kussentjes?
- Waarmee kan ik u van dienst zijn?
- Verkoopt u kussentjes?